# TRAIASCA Republica Populară Română, Patria tuturor celor ce muncesc cu brațele și cu mintea, la orașe și la sate

# AȘA SE REALIZEAZĂ PROPUNERILE PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN!

*La mijlocul lunei Iunie 1947, tovarășul Gheorghe Gheorghiu-Dej a expus guvernului, în numele Partidului Comunist Român, un program amplu de măsuri ce trebuesc luate în vederea îmbunătățirii situației economice și financiare a țării. Cuvântul tovarășului Gheorghiu-Dej, cuvântul Partidului, a stârnit în straturile cele mai largi ale poporului muncitor un val de entuziasm și de încredere în forța creatoare a muncitorimii dela orașe și sate, în capacitatea ei de a înfrânge lipsurile și greutățile economice, de a lichida inflația și haosul din viața economică și financiară și de a reface economia națională nu în folosul capitaliștilor sabotori și speculanți ci în folosul celor ce muncesc cu brațele sau cu mintea.*

*Măsurile elaborate de Ministerul Industriei și Comerțului, de Comisia pentru Redresarea Economică au fost îmbrățișate și aplicate cu elan de oamenii muncii. Și pretutindeni în țară, în uzine și fabrici, în mine, în laboratorii, pe țarinile eliberate de atotputernicia moșierilor și intrate în stăpânire țărănească, pe întinsul liniilor ferate și pe șantierele răsărite ca din pământ, avântul oamenilor muncii face să crească producția, să se reorganizeze industria și agricultura. Să se desvolte forțele naționale de producție și se dea drumul izvoarelor încă slabe dar din ce în ce mai puternice, ale unui trai bun și îmbelșugat poporului muncitor.*

*Și fiecare succes în producție, este o lovitură dată reacțiunii, o lovitură dată capitaliștilor sabotori, este un pas înainte pe calea întăririi democrației populare spre desființarea exploatării omului de către om, spre socialism.*

*Cititorii noștri găsesc mai jos un mănunchi de aspecte ale luptei pentru realizarea propunerilor P. C. R.*

## IN PRAGUL UNUI AN NOU

Marile gazete de altădată, reflectând interesele claselor stăpânitoare, au introdus în paginile festive de Anul Nou o anumită imagine pe care o pretindeau tradițională. Ni se arăta Anul Vechiu, îmbătrânit și gârbovit, cum piere în noaptea fără fund a timpurilor, în vreme ce la orizont apare un an tânăr, un copilandru în care oamenii necăjiți își pun noui nădejdi și noui iluzii; dar iluziile se destrămau zi cu zi, pe măsură ce anul îmbătrânea, se gârbovea, pentru a face loc la finele foilor de calendar, unui nou copilandru, primit de oameni cu noui nădejdi, cu noui iluzii.

Această imagine „tradițională" a fost ea însăși destrămată la noi în țară de către clasa muncitoare, în toiul frământărilor și marilor evenimente politice și sociale din ultimii ani — și mai ales din cursul anului 1947. Iluziile celor ce trăiesc din greu din munca lor au încetat de a mai fi iluzii, nădejdile au început a prinde suflu de viață reală iar astăzi, când Anul 1947 își încheie socotelile, poporul român îl privește nu ca pe un bătrân gârbovit și neputincios, ci ca pe un an de realizări viguroase, temeinice, deschizătoare de drumuri noui pentru anul ce vine.

Să privim cât de puțin în urma noastră cum se oglindește de Anul Nou. Am trecut un an greu în care oamenii muncii au cunoscut lipsuri materiale de tot felul. Urmările războiului și consecințele celor doi ani de secetă s'au împletit cu sabotajul și specula capitaliștilor setoși de beneficii cât mai mari și plini de ură împotriva regimului democratic. Mulți muncitori cu familii grele au trăit zile când pe bonurile de cartelă nu puteau căpăta nici pâine, nici mălai. Inflația catastrofală în care burghezia, folosind toate pozițiile sale economice, financiare și politice, căuta să împingă țara, sporea haosul economic și financiar. Și nu o singură dată șoaptele dușmanilor democrației, șoaptele agenților național - țărăniști sau liberali se infiltrau veninos în sufletele celor mai slabi, mai șovăelnici, mai apăsați de greutăți.

Dar câtă încordare în masele largi ale poporului muncitor de a înfrânge greutățile economice, de a organiza, de a asigura și chiar de a spori producția în condițiunile lipsurilor de materii prime, de utilaj și de piese de schimb! Câtă putere de lovire împotriva manevrelor și uneltirilor capitaliste, peste voința cărora a trebuit să se pună în mișcare și să se asigure funcționarea nenumăratelor întreprinderi în care „inițiativa particulară" nu a avut decât un rol de frânare și dezorganizare a producției. Cu cât entuziasm și spirit de sacrificiu au pornit oamenii muncii manuale și intelectuale dela orașe și sate să realizeze propunerile Partidului Comunist Român în vederea îmbunătățirii situației economice a țării și a poporului muncitor!

In aceste vremuri grele clasa muncitoare și-a arătat capacitatea de a mobiliza toate forțele creatoare în lupta pentru refacerea economică a țării nu în folosul unui pumn de fabricanți, bancheri și moșieri ci în folosul poporului muncitor dela orașe și sate. In această luptă, sub conducerea Partidului Comunist Român, clasa muncitoare a repurtat o serie de succese de cea mai mare importanță care au întărit bazele democrației de tip nou la noi în țară precum au întărit rolul conducător al clasei muncitoare în viața politică a țării.

Sub ochii noștri, sub nasul multora care nu vor sau nu pot pricepe mersul istoriei, s'au introdus în anul 1947 și continuă să se introducă măsuri și reforme ce aduc profunde schimbări în structura economică și socială a țării. Lichidarea celor mai reacționare forțe ale burgheziei, organizate în P. N. Ț., înlăturarea din guvern a liberalilor tătărescieni, guvernul nostru democrat având de aci înainte caracterul de adevărat guvern muncitoresc-țărănesc — toate acestea sunt pe de o parte, manifestarea pe plan politic a transformărilor democratice din viața economică precum sunt, la rândul lor, generatoarea unor noui transformări. Dar aceste măsuri și reforme care schimbă structura țării noastre nu au venit și nu vin dela sine în virtutea unei evoluții firești a democrației populare spre socialism, ci sunt rezultatul luptei clasei muncitoare unită cu țărănimea muncitoare sub conducerea Partidului Comunist Român pentru consolidarea democrației populare și creiarea premizelor de trecere la socialism, la desființarea exploatării omului de către om.

Și în pragul anului 1948, nu putem să nu subliniem că în anul ce s'a scurs, în lupta pentru refacerea economică a țării, în lupta împotriva capitalului sabotor și speculativ, clasa muncitoare a reușit să traseze primele jaloane care să permită creiarea premizelor de trecere la socialism.

A fost smulsă Banca Națională a României din mâinile capitalului bănățenist și trecută în proprietatea Statului democrat, ca o cetățuie financiară în slujba intereselor poporului. Iar exercitarea controlului Băncii Naționale asupra activității celorlalte bănci, dă Statului democrat un element important de reglementare a vieții economice. Creiarea oficiilor industriale constituite pe principalele ramuri de producție dau Statului posibilitatea de a îndruma și controla activitatea industrială și comercială a întreprinderilor particulare limitând exploatarea capitalistă și orientând producția spre sectoarele cele mai importante și mai necesare intereselor naționale. O serie de legi democratice în sectorul agricol sunt menite a consolida reforma agrară, pun piedici concentrării pământului în mâinile chiaburimei, introduc dreptul de preempțiune al

**Șt. Voicu**

Continuare în pag. 3-a col 1-2-3

## POVESTEA FURNALULUI Nr. 1

La Reșița, pe oameni îi interesează un singur lucru: furnalul. Oricum o întorci, fiecare aduce vorba pe nesimțite despre gigantul de oțel care se ridică în inima Reșiței. Pe șantier, la cantină în casele lor toți muncitorii se întreabă dacă mai este mult câte inele s'au mai pus, cât a mai rămas „până îi dăm foc". Ai jura că fiecare e proprietarul furnalului.

Obsesia furnalului îi stăpânește pe toți deopotrivă. Și e firesc să fie așa. Iată bunăoară, fabrica de unelte și mașini agricole din Bocșa Română. Nu trece zi în care muncitorii să nu ceară laminate cât mai multe laminate. La fel și la fabrica de șuruburi din Anina. O țară întreagă cere oțel, cât mai mult oțel pentru mașini, pentru căi ferate, pentru tractoare. Fără fontă, fără furnale noui pentru turnat fonta nu este nici oțel, nu sunt nici laminate.

La furnal pe schelăria întinsă până la gură, sute de muncitori forfotesc din zori și până'n seară. Toți lucrează cu inversșunare. Căci fiecare zi de întârziere înseamnă 100—180 tone de fontă mai puțin.

Iată-l pe maistrul montor Szucs Eduard. Un adevărat veteran al furnalelor. Un om încărunțit în muncă, un om care a trăit o viață întreagă numai alături de coșurile gigantice ale cauperelor. O viață întreagă el n'a văzut decât cerul mânjit de funingine al Reșiței, decât coșurile cari fumegau neîntrerupt. Primul furnal l'a montat tot el, cu mâinile lui, acum 44 ani, în 1903. Astăzi lucrează la al patrulea. Cu picioarele înfipte solid în schele bătrânul comunist Szucs, ciocănește fără întrerupere la inelele de dilatație. Inel după inel se adaugă mereu și în curând furnalul va fi gata.

Cu zidăria mergea din totdeauna greu. Au trebuit să vină comuniștii, care să arate un nou stil de muncă. Atunci când s'a așezat prima cărămidă, toți s'au gândit că mai devreme de șase, opt luni, zidurile nu vor putea fi ridicate. Mare a fost însă uimirea tuturor când furnalul a fost zidit în numai 60 zile. Cum a fost posibil lucrul acesta? Iată ce povestește șeful zidar, comunistul Velscof Ioan autorul acestei isprăvi unice în istoria Reșiței:

— „Eu, tovarășe, muncesc 16 ore pe zi și locuiesc la Bocșa Montană. Înțelegi ce vreau să spun?"

Aceasta înseamnă că șeful zidar Velscof se scoală la 5 dimineața ca să apuce trenul spre Reșița, unde ajunge la ora 7. Asta înseamnă că muncitorul Velscof lucrează până la 11 noaptea la furnal și mai

(Continuarea în pag. 2-a col. 4-5)

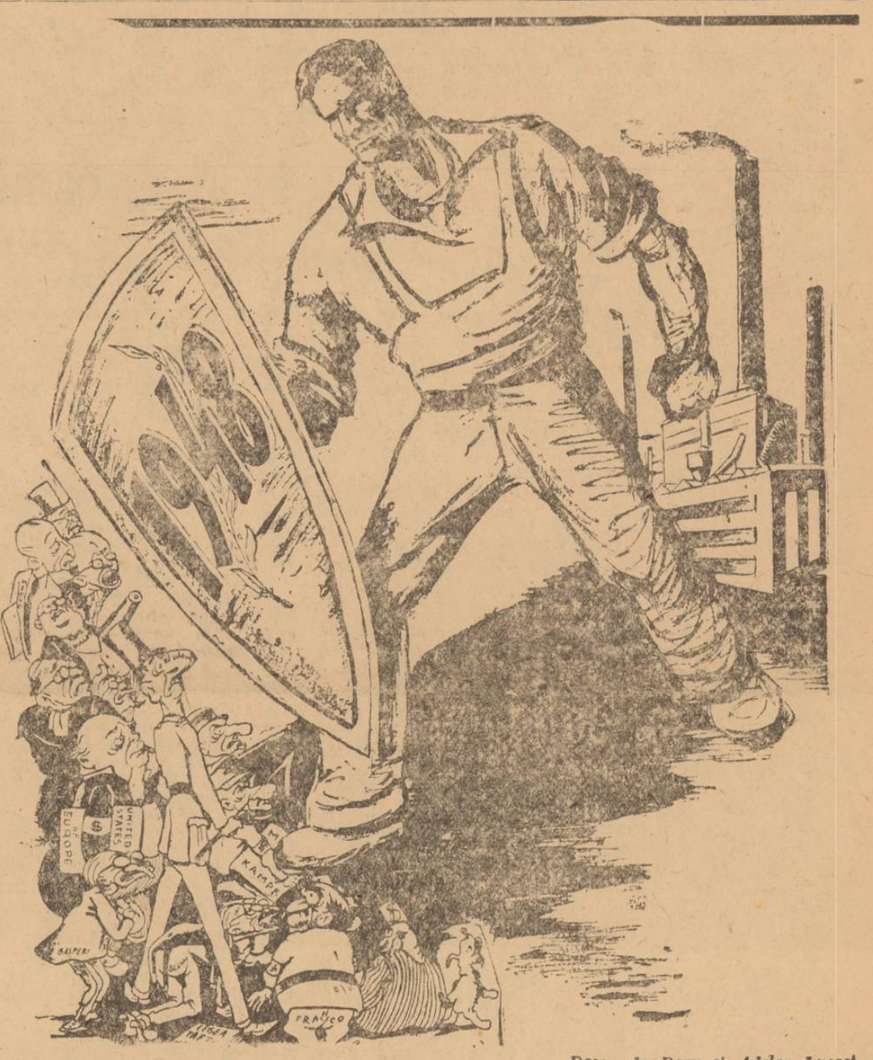

Desen de Doru și Adrian Lucaci

***MUNCITORUL CĂTRE IMPERIALIȘTI: Vreți, nu vreți, veți trebui să dați îndărăt!***

## Cum trăesc americanii în „lumea lor nouă"?

*Noul continent fu botezat „America", după exploratorul Americo Vespucci, în ciuda faptului că nu el, ci Columb îl descoperise primul, în 1492. Numele era deci nedrept. Dar oamenii nu s'au gândit să-l schimbe. Totodată America a fost numită „lumea nouă" și de atunci tot lumea nouă i se spune. Au trecut 455 de ani și unii vorbesc despre lumea nouă cu un aer atât de extaziat și încrezut, de parcă ei ar fi descoperit America, în timp ce majoritatea ziariștilor din U. S. A. răspund curtenitor — cum au obiceiul — despre „bătrâna și putreda Europă" „popoarele barbare din Asia" etc.*

*Iată însă că din „lumea nouă" vin știri despre călcarea libertăților cetățenești, despre mizerie, exploatare și prigonire, despre lucruri destul de vechi. Iar la alt capăt al lumii, U. R. S. S. uimește lumea prin realizări fără precedent, prin viața liberă și fericită a popoarelor care trăiesc acolo, prin lucruri cu totul noui.*

*Oamenii simpli încep să vadă multe lucruri. In fond pământul e rotund și se învârtește. Oare nu cumva lumea nouă s'a mutat din loc?*

### Anul Nou dincolo de ocean

*— Nu pușitule, nu poți intra dacă nu dovedești că nu ești comunist!*

„Lumea nouă", subînțelege cele 48 de State Unite ale Americii, și nu întregul continent american. Documentele cele mai prețioase sunt socotite în U. S. A. „Declarația de independență" și Constituția „Drepturile Omului", promulgate în secolul 18 de americani în lupta împotriva asupritorilor englezi, francezi și spanioli. In 1946 s'a instituit un comitet special care să se intereseze dacă drepturile enunțate în Constituția U. S. A. sunt respectate. Raportul comitetului *) deși evită sau minimalizează multe realități, e interesant, pentrucă este un raport OFICIAL, adică exprimă ceeace comitetul a fost SILIT SA RECUNOASCA în mod PUBLIC. Citățm câteva din aceste drepturi: „dreptul la viață, la libertate, la fericire", și câteva constatări ale comitetului

### „Dreptul la viață" sau dreptul de a ucide

**In 5 state din cele 48 au fost linșați mai mult decât câte 300 de oameni; în 7 state au fost linșați până la 300; în alte 7 între 50 și 100 și însfârșit în 25 de state „doar" până la 50. Raportul precizează că e vorba doar de linșajele IZBUTITE unde victima a murit și numai de acele omoruri săvârșite de o ceată mare de oameni care a scos victima din închisoare (și sunt socotite doar linșajele înregistrate de poliție). Raportul dă și câteva exemple de linșaje „MAI PUȚIN BRUTALE, PENTRUCA VICTIMA NU A FOST MUTILATA SAU ARSA".**

**„POȚI — admite raportul — SA UCIZI O PERSOANA IN UNELE PARȚI ALE ȚARII, CU SIGURANȚA APROAPE ABSOLUTA DE A NU FI PEDEPSIT... Majoritatea persoanelor vinovate (de linșaj N. R.) nu au fost NICI MACAR URMARITE".**

**In „lumea nouă", — cum se spune Americii — dreptul la viață nu e nici măcar dreptul de a fugi de moarte; dreptul la**

**Sergiu Fărcășan**

(Continuarea în pag. 2-a col. 2-3)

*) The Report of The Presidentis Committee on Civil Rights, 1947.

# FURTUNA

### de ILYA EHRENBURG

*Publicăm mai jos un fragment din ultimul roman al lui Ilya Ehrenburg, „Furtuna", roman construit pe două planuri, evocând fiecare rezistența poporului sovietic și a celui francez împotriva hitlerismului. Partea privitoare la Franța demască puternic trădarea burgheziei franceze. In fragmentul pe care-l reproducem vedem sabotajul gaulliștilor împotriva mișcării de rezistență. Reprezentantul lor refuză cu cinism armele cerute de către organizațiile patriotice de luptă ale clasei muncitoare, în frunte cu comuniștii.*

*Acestea sunt „meritele naționale" ale lui de Gaulle și oamenilor lui, care azi — împreună cu marea burghezie franceză și cu „socialiștii", — când Franța trusturilor americane și nu se sfiesc să folosească armele pentru a trage în patrioții francezi care azi ca și ieri luptă pentru o Franță liberă și independentă.*

ILYA EHRENBURG

**Lejean ședea în cabinetul spațios al avocatului Garcy și-l aștepta pe omul căruia i se spunea Chatelier. E nostim — reprezentanții B. O. A.-ului s'au îndrăgostit de Metro, la ei fiecare delegat poartă numele unei stații. Dar de ce întârzie Chatelier, ăsta? Locuesc tocmai la capătul celălalt al orașului; cu metroul e imposibil să mergi — se fac razii...**

**Pereții cabinetului erau acoperiți în întregime de fotografiile stăpânului casei îmbrăcat în robă neagră — ba cu mâinile sus, ba amenințând cu pumnul sau plângând cu lacrimi mari, sau zâmbind mulțumit de sine. In patruzecispunea că „Petain e Jean d'Arc", dar acum vântul suflă din altă parte, deaceea a și intrat în legătură cu A. S.; când nemții vor fi goniți, va fi limpede că i-a gonit el. Garcy.**

**Lejean căsca. Ajungi la o vârstă când comedia umană începe să te plictisească... Iar Chatelier încă nu venise..**

**Insfârșit, intră și Chatelier. Era un om înalt slăbuț, cu aspect milităresc, cu ochi inteligenți și pătrunzători. Lejean înțelese imediat că nu are deaface cu un om oarecare. Chatelier începu să vorbească despre bombardarea orașelor franceze: radio-ul german încearcă să facă din populație un adversar al aliaților.**

**— Avem sarcina de a lămuri francezilor că aceste neplăceri apropie momentul liberării.**

**— Fără discuție, răspunse Lejean. Dar se pune problema momentului de față. Nu vreau să-i critic pe aviatori. Vorbesc despre asta din punct de vedere francez. E clar că trebue distrus podul de cale ferată. A fost bombardat de 7 ori. Dar a fost în întregime distrus, numai orașul pe când podul e întreg... Iar noi în ultima jumătate a anului am aruncat în aer 28 poduri. Am fi putut face încăodată pe atâta, dar nu ne ajunge armamentul.**

**— Transportul e o chestie foarte complicată; nădăjduesc însă că acum va fi mai bine.**

**— Bine, să lăsăm chestiunea transportului. Dar de ce nu ni se dau toate armele care sunt aici. E nevoie să strângem colecții?**

**— E pentru ziua expoziției.**

**— Și când va avea loc această expoziție?**

**— Va avea loc atunci, când se va hotărî. Doar nu depinde de noi...**

**— In Iunie patruzecișidoi ni s'a transmis că nu trebue să începem atatul în contra nemților, deoarece peste câteva zile vor fi aruncați parașutiștii... Vara trecută, după asasinarea generalului Schaumburg, un tovarăș al d-tale ni-a spus: „Dece să ne irosim forțele? In August vor fi lansați parașutiștii"... Acum suntem în Noembrie... Se spune că iarna parașutiștii sunt împiedecați de ceață; primăvara și toamna bântuie furtunile pe Canalul Mânecii, iar vara, lumina e prea intensă. Am o singură speranță: că atunci când Rușii se vor apropia de granițele Germaniei, domnii aceștia vor înceta să studieze barometrul.**

**Chatelier zâmbi.**

Continuare în pag. 2-a col. 3-4-5

## Nu va mai dura mult!

### de Theodor Dreiser

**Theodor Dreiser este unul din cei mai mari romancieri sociali ai Americii. Mort nu de mult, el lasă în urma sa o operă de larg răsunet, în care denunță adevărata față a societății americane imperialiste, măcinată de contradicții și de exploatarea capitalistă. Celebrele sale cărți: „Tragedia americană" și „Galeria Femeilor" (schițe din viața americană) îi plasează pe Dreiser printre cele mai de frunte figuri ale literaturii mondiale. Devenit spre sfârșitul vieții lui membru al Partidului Comunist American, Dreiser a fost un mare prieten și admirator al Uniunii Sovietice.**

**In anul 1940, Theodor Dreiser a publicat un articol intitulat „Importanța Uniunii Sovietice în lumea de azi". Punând față în față mizeria, inegalitatea și irosirea valorilor din societatea capitalistă cu succesele economiei planificate socialiste, Dreiser scria:**

*Munții de surplusuri din producția de portocale și cartofi, ce au fost otrăviți de teamă ca nu cumva să le mănânce flămânzii, se întrec în înălțime cu munții Californiei.*

*Mulțumită îmbunătățirii irigației artificiale și tehnicei agricole, în California salata dă recolte catastrofal de bogate și anul acesta o treime din producția de salată a fost distrusă, pentru a lăsa poporului american libertatea de a suferi de rahitism, scorbut și pelagră, căci aceasta ajută la păstrarea prăpastiei dintre bogăție și sărăcie. Marx, Engels, Lenin, Stalin au prevăzut toate acestea... De aceea ei au propovăduit și au luptat pentru schimbarea acestei stări de lucruri ducând proletariatul spre conducerea statului, pentru a asigura bunăstarea tuturor, nu numai a câtorva. In 1917, s'a ajuns la aceasta în țara unuia dintre cele mai asuprite popoare din acea epocă — în țara miltelor milioane de ruși. Acest popor a luptat și a biruit în lupta sa pentru o viață nouă — luptă dusă împotriva tuturor forțelor imperialiste din Europa, Asia, și America. Apoi s'a apucat să arate lumii cum se ajunge la bunăstarea pentru toți, în ciuda complotului mondial imperialist, a complotului financiar, a complotului politic și în ciuda conspirației presei.*

*Toate câte s'au scris despre aceasta pe întinsul unei șesimi a globului pământesc, au adus spaima în palatele mănunchiului de imperialiști ce începuseră a se clătina și au deslănțuit strigătele și urletele de teamă și de ură de care e plină azi presa lumii capitaliste și imperialiste, urlete care pot fi auzite la radio, ca și în sălile închiriate în acest scop, unde țin discursuri oratori plătiți de ei și în localurile de spectacol. Știința și invențiile au întărit credința în socialism și oricât s'ar strădui imperialiștii să lipsească milioanele de oameni nu numai de strictul necesar, ci și de confort și cultură pentru cu ei — o jalnică minoritate degenerată — să strălucească prin avere și privilegii, tot nu se vor putea menține la suprafață. Incercarea lor de a opri istoria din mersul ei înainte se apropie de sfârșit. Nu le va mai fi dat de multe ori prilejul de a distruge sau de a opri aruncarea pe piața mondială a mii de tone de cafea, carne, fructe, bumbac, grâu și porumb, pentru ca ei să-și ghifuiască burțile, în vreme ce toți ceilalți flămânzesc. Nu va mai dura mult! Cei care duc lipsă de pâine și acoperiș vor căuta în curând arme pentru a scăpa de lupta asta neîndurătoare pentru pâine. Nu va mai dura mult! Mane, tekel fares[1])!".*

[1]) Expresie biblică. Inseamnă numărat, judecat, osândit". Legenda spune că aceste cuvinte prevestind pieirea Babilonului au fost scrise de o mână nevăzută pe peretele palatului împăratului Nabucodonosor.

**CU PRILEJUL ANULUI NOU, DORIM CETITORILOR NOȘTRI SANATATE ȘI SUCCES IN MUNCA PENTRU BINELE INTREGULUI POPOR**